Política | Carles Bellsolà | Actualitzat el 13/05/2019 a les 22:05

?La «age issue» de Maragall

«La joventut es considera un valor intrínsecament positiu en un país en què és virtualment impossible trobar segons quines feines a partir dels 45»

Crida notablement l'atenció que, en un moment de particular exacerbació de la correcció política, en què és arriscat fer broma -o, de vegades, una simple menció- a multitud de persones i col·lectius per multitud de raons, hi hagi una certa barra lliure a fer conyeta dels 76 anys de l'alcaldable d'ERC a Barcelona, Ernest Maragall. I no només a les xarxes. També per part d'algun rival.

És el cas de la número 2 -però número 1 de facto, per anomalies democràtiques de tots conegudes- de Jxcat, Elsa Artadi, que no es va tallar a recordar que Maragall ja era laboralment actiu no ja quan ella encara no havia nascut, sinó quan els seus pares "no s'havien conegut".

A Artadi li van caure uns certs retrets, cert. Fins i tot per part de la gran rival de Maragall, l'alcaldessa Ada Colau, llesta i ràpida per remarcar que "l'edat no ha de ser mai un factor discriminatori". Però l'és. La joventut es considera un valor intrínsecament positiu en un país en què és virtualment impossible trobar segons quines feines a partir dels 45 -per no dir a partir dels 35-, en què als artistes veterans no els truquen per telèfon ni per vendre'ls connexions de fibra òptica, i en què els polítics i intel·lectuals d'edat avançada, més que referents, són considerats generalment un destorb.

No ocorre exactament així en d'altres latituds, on les canes i les arrugues són sinònim de credibilitat i serietat. Dos dels principals valors que hauria de tenir un polític, per cert. Com ocorre -cas arquetípic- als EUA, on el molt veterà Ronald Reagan, en un debat contra Walter Mondale -que tampoc era precisament un jovencell- va solucionar d'una vegada per totes això de l'edat provecta i els polítics: "No en faré un problema, de l'edat; no explotaré la joventut i inexperiència del meu oponent".